

Kulka se zavrtila do plátěného pozadí, jen to hvízdlo.

Henrieta překvapeně vyjekla, přitiskla se k podlaze a vykulila černá očka.

„Vždyť v ní přece neměly být opravdické kulky!“ zalapala Lily po dechu, zaryla si nehty do dlaní a otočila se na Daniela.

Seběhlo se to tak hrozně rychle. Kdyby ta kulka mířila na někoho z jejich přátel, kdo ví, jestli by ji stačila zastavit.

Argent, jenž dosud spal rozvalený po zadní části jeviště, trochu zatřepetal křídly a vypustil tenký pokroucený pramínek dýmu. „S palnými zbraněmi nemám moc zkušeností,“ ozvalo se jeho hluboké mručení. „Nicméně mně se zdála opravdová dost.“

Daniel zíral na pistoli a tvářil se poněkud zmateně. „Ale to přece není možné...“

„Mně se ten trik vůbec nelíbí,“ brblal Nicholas. Spolu s Mary asistovali Danielovi při iluzionistickém vystoupení teprve pár týdnů, od chvíle, kdy se všichni vrátili z Fell Hall, nicméně Nicholas se zapřísahal, že už měl dvakrát na kahánku. Lily byla toho názoru, že přehání, ale možná jenom trochu. Nicholas se na asistenta výborně hodil, protože byl kost a kůže a krásně se vešel do všech těch stísněných skrýší, jenomže měl mizernou paměť, což není zrovna praktické, když musíte bezpečně vědět, v jakém pořadí se ty pořádně nabroušené nože budou zabodávat do skříně, ve které se schováváte. Nicholas se pokoušel vyčarovat si jakousi kovovou vestu. Povídal, že to žádný podvod není, jelikož na podstatu triku nemá jeho kouzlo žádný vliv, ale nikoho tím nepřesvědčil. Rozčilovalo to zejména Mary, protože ta žádné kouzelnické schopnosti neměla, a tak jí nezbývalo než udělat všechno správně hned napoprvé.

„Nehrál sis náhodou s tou pistolí?“ zeptala se ho Lily podezřívavě.

Mary ho probodla pohledem. „Vsadila bych se, že jo.“

„Nic jsem s ní neprovedl!“ bránil se Nicholas popuzeně. „Přísahám! To není fér. Jenom kvůli té zelené potvoře, ve kterou se náhodou proměnil ten králík, teď všichni ze všeho podezřívají mě.“

Daniel se poněkud otřeseně posadil na kraj jeviště a zdobenou, vykládanou pistoli položil vedle sebe. „Nicholasi, ten králík má ještě pořád zelenkavý nádech. A na mrkev už si nepotrpí. Už se mi vůbec nechce do toho klobouku strkat ruce; ta potvora kouše.“ Povzdechl si. „Tahle kulka nejspíš nebyla z vosku, co? Jak se to jenom mohlo stát?“

Lily si k němu přisedla a Henrieta se jí rozechvěle vyškrábala do klína a natáhla packu, aby dosáhla na Daniela.

„Myslím, že ten trik nebyl dobrý nápad,“ pípala Lily. „Tentokrát jste tu pistoli jenom zkoušeli, ale co když se to stane znovu?“

„Nestane.“ Daniel se snažil znít sebejistě, ale moc se mu to nedařilo. „Muselo dojít k nějaké záměně.“

Mary si dřepala vedle nich. „Kdyby se to stalo ve chvíli, kdy mířím na tebe, nikdy bych si to neodpustila. A stejně nechápu, co je na tom triku tak úžasného. Vždyť je to úplná hloupost. Proč by měl někdo chtít chytat kulku do zubů?“

„Jenomže kdyby se to povedlo...“ zasníl se Daniel. „Je to tak dramatické...“

„Jistě, až se tvůj mozek rozprskne po celém jevišti, bude to velice dramatické,“ zavrčela Henrieta.

Daniel vstal a z jedné skříně sundal nízkou krabičku. Roztřesenými prsty zdvihl víko, šťouchal do lesklých černých kulek a rýpal do nich nehtem. „Tyhle jsou pravé. Všechny, až na tu poslední.“ Zvedl ji a převaloval ji mezi prsty. Pak si přitiskl ukazováček ke rtům. „Je sladká. A není tak těžká jako ty ostatní. Tahle je z cukru, jako by měly být všechny.“

„Takže záhada je vyřešena,“ vyštěkla Henrieta. „Někdo ty cukrové kulky snědl. Některé z dětí.“ Podezřívavě se zahleděla na Nicholase.

Daniel se zakabonil. „Nejsou z cukru celé. Uvnitř jsou z vosku, cukr je jenom nahoře. Zapečený, aby kulky vypadaly jako kovové, chápete?“

Argent nervózně zamával křídly, až to zachrastilo, a začal se vlnit přes jeviště směrem k nim. „Á... Myslíš ty stříbřitě černé věcičky? Ta podivná cukrátko, co uprostřed neměla žádnou chuť?“

Všichni se otočili a vytřeštili na něj oči. Argent sklonil hlavu a vypadal tak rozpačitě,

jak jen může vypadat drak o velikosti domu. „Mám rád sladké,“ špitl. „A teď jsou cukrovinky mnohem lepší než před stovkami let. To jsme měli marcipán a pendrek... Zato teď! Mentolový drops! A čokoláda... Ty kuličky hrozně lákavě voněly a vypadaly nádherně. Ale dal jsem do té krabičky jiné, byl jich tam plný pytlík...“

„To ano,“ souhlasil Daniel zasmušile. „Pytlík pravých kulek, které budu ukazovat obecnstvu.“

„Ajaj...“

„Měl jsem si toho všimnout, když jsem nabíjel,“ bručel si Daniel sám pro sebe. „Možná na ten trik s pistolí ještě nejsme připraveni – ale jak by nás to proslavilo!“

„Palcové titulky. Tragická smrt bláznivého iluzionisty,“ zamumlala Henrieta.

„Velice se omlouvám,“ řekl drak a v hlubokém hlase mu zazníval sípavý flétnový tón. „Neměl jsem je brát. Aspoň že ta kulka málem zasáhla mě, a ne někoho z vás,“ dodal a zkroutil krk níž, aby mohl Danielovi pohlédnout do tváře. „Omlouvám se,“ zopakoval a vydechl jemný obláček třpytivých, průsvitných kouzel. Ovinula se Danielovi kolem obličeje a ramen jako kouř.

Daniel si povzdechl. Pak se nadechl a nepatrně se zachvěl, jak ho kouzla prostoupila, za-

třpytila se v něm a propůjčila jeho pleti stříbrný lesk. „Co jsi to udělal?“ zamumlal a přerostlé tmavé vlasy se mu zaleskly, jak jimi pohodil, aby je dostal z očí. „Cítím se silnější.“

„Mhm,“ souhlasil Argent. „Mělo by to chvíli vydržet. Chtěl jsem vám to vynahradit. Neměl jsem ty kuličky jíst. Ale o tom čísle mám stejně své pochybnosti. Ti mizerové z Královniny gardy nikdy neuvěří, že je to jenom trik. Copak by někdo dokázal chytit kulku do zubů bez použití kouzel? Zavřeli by vás do vězení – tedy kdyby nějaké měli.“

Zde si dovolil samolibě vypustit malý obláček dýmu. Lily a Georgie se totiž vlouply do Archgate, vězení pro kouzelníky, kde byl zavřený jejich táta. Nebyly samy – Rose, jedna z těch, kdo kdysi do vězení instalovali střežící kouzla, je provedla nástrahami, které tam před mnoha lety narafičila. A měly s sebou také princeznu – jednu z mála osob, které mohly otevřít tajné dveře, jež poslouchaly pouze osoby královského původu. Byla to čirá náhoda a veliké štěstí, že s sebou dívky měly princeznu. Zachránily ji totiž a vzaly ji s sebou, když na dračím hřbetě unikly z Fell Hall, nápravného ústavu pro děti s kouzelnickými schopnostmi. Princezna Jane byla nejstarší obyvatelkou sídla. Odklidili

ji tam, když odmítla veřejně odsoudit kouzla, a tak stárla zavřená na půdě Fell Hall a jejím milujícím poddaným namluvili, že zemřela.

Jenomže přestože s sebou Lily a Georgie měly princeznu a kouzelnici, stejně je chytili. Královnina garda na ně zaútočila hned poté, co se jim podařilo vysvobodit otce z cely, kde byl zavřený téměř deset let. Královna Adelaide, vdova po zesnulém králi, totiž kouzla a kouzelníky nenáviděla od chvíle, kdy jí jeden z nich zavraždil manžela. Chtěla mermomocí být při tom, až Lily a Georgie dopadnou, a tak strážce doprovodila do vězení a nařídila svým mužům, aby celou výpravu sprovodili ze světa.

Argent však vycítil, v jakém nebezpečí se ocitli, a probojoval se úzkými chodbami až do nitra vězení, aby je zachránil. Střežící kouzla na něj neměla žádný účinek – Lily naopak měla pocit, že ho ještě posilují. Byla si téměř jistá, že nějakým způsobem žere kouzla. A to bylo dobře, protože nevěděla, čím se jinak živí, a ani to vědět nechtěla.

Potom už vězení rozhodně nebylo nedobytné. Královnina garda rozhlásila, že na palác zaútočila tlupa odbojných kouzelníků, protože vězení se ukrývalo pod majestátním obloukem vedoucím na nádvoří královského paláce. Lily ten

novinový článek přečetla Argentovi a prokládala ho znechucenými poznámkami, dokud drak nenamítl, že ona odbojný kouzelník rozhodně je, a teď když mají Rose a tátu a Georgie a jeho a taky Nicholase, třebaže jeho kouzla se většinou zvrtnou, dá už se téměř hovořit o tlupě.

To se Lily docela zamlouvalo.

Lily pootevřela dveře a nakoukla do temné místnosti. Na hromadě dek a příkrývek tam spal její táta. Nebo si to alespoň myslela. Kdyby o něm nevěděla, přísahala by, že místnost je prázdná.

Ustoupila o krok zpátky. Vždyť ta místnost je opravdu prázdná. A ona tu beztak nemá co pohledávat... Automaticky se otočila a zakopla o Henrietu. Psík totiž seděl uprostřed chodby a zuřivě vrtěl hlavou, jako by ho svrběly uši.

Lily vyjekla, zavrávorala, napřáhla ruce, aby se vyhnula pádu na zaprášenou podlahu, a pak vydechla úlevou, neboť ji někdo zachytil, až heknul.

„Petře!“

Postavil ji zase na nohy, držel ji za paže nad lokty a mračil se, jako by si nebyl jistý, co se to vlastně stalo.

„Jen jsem zakopla – vůbec jsem si nevšimla Henriety,“ řekla Lily pomalu. Pohledem se ujis-

tila, že se na ni dívá, a může tudíž odezírat, ale pak se zase zahleděla do tmy za prahem. Něco se jí na tom nezdálo. A kde se tam Petr tak najednou vzal, právě včas, aby ji chytil?

Jako v transu se otočila, znovu nahlédla přes temný práh a strčila ruku dovnitř.

Nikde nikdo.

Ale vždyť to není pravda. Ona přece ví, že tam někdo je. Lily pomalu zdvihla ruku – bylo to jako plavat v lepkavém zlatém sirupu – přitiskla si ji hřbetem k ústům a rázně se do ní kousla. Náhlá bolest jí ty lepkavé medové pramínky vyhnala z hlavy natolik, že jí došlo, co se děje.

„Tys byl uvnitř!“ obořila se na Petra. Mluvila nahlas a obličej přistrčila co nejbližší k němu, aby jí určitě rozuměl. „Co jsi tam dělal? To je tátův pokoj!“

Petr ji pustil, couvl a sáhl do kapsy pro zápisník. Držel ho před sebou, špaček tužky připravený nad stránkou, ale nenapsal nic. Nevěděl, jak to vyjádřit. Nakonec svým úhledným drobným písmem – psal výrazně krasopisněji než Lily, protože ta v psaní nebyla moc zběhlá – napsal: *On taky nemůže mluvit.*

„Co to píše?“ vyzvíдалa Henrieta. „Kde je tvůj otec?“